Р Е Ш Е Н И Е
№ 37818

гр. София, 01.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 61 състав,** в публично заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **1170** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от Н. И. И. с постоянен адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] чрез адв.А. Д. със съдебен адрес – [населено място], [улица], Търговски комплекс „С. М.“, офис -14, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1204-000125/03.11.2025 г., издадена от А. Т. Г. – началник група в ОДМВР С., с която на основание чл. 171, т.1 б.Б от ЗДвП по отношение на жалбоподателя И. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Оспорващият счита, че процесната заповед не съдържа изложени фактически констатации и мотиви, което нарушава правото му на защита, както и че нарушението не е установено по надлежен ред, оспорва и резултатът от техническото средство, което е отчело положителна проба на бензодиазепим, амфетамини и метамфетамини. Моли съда да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Началник група в ОДМВР С., сектор „Пътна полиция“ – А. Т. Г. , не се явява и не се представлява. Не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира

следното от фактическа страна:
На 03.11.2025 г. около 10.21 часа в [населено място], на [улица], жалбоподателят управлявал МПС – л.а. „Л. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. Н. И., като се движил с посока на движение от [населено място] към [населено място]. Жалбоподателят е спрян за проверка от полицейски служители на ОДМВР – С., които го тествали с техническо средство „Д. – Тест“ 5000 ARRC -0042 Проба 69, като апаратът отчел положителен резултат за употреба на бензодиазепин, амфетамини, метамфетамин. Издаден е талон за медицинско изследване с номер 312284.
Водачът бил придружен до Центъра за медицинска помощ – филиал „Е. П.“, където дал биологичен материал от кръв и урина. Установено е, че жалбоподателят е обявен за общодържавно издирване с телеграма № 20952/10.09.2025 г., поради което бил задържан от органите на МВР за срок от 24 часа.
На Н. И. И. е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA № 4570768 от 03.11.2025 г., в който е посочено, че виновно е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 пр.2 от ЗДвП – управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.
Посоченият АУАН е послужил като основание за издаване на оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1204-000125/03.11.2025 г., издадена от началник група към ОДМВР С., сектор „Пътна полиция“ с която на основание чл. 171, т. 1 б. Б от ЗДвП по отношение на жалбоподателя И. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.
По делото като писмени доказателства са приети административната преписка в т.ч. посочения АУАН, талон за изследване, докладни записки от полицейски служители на ОДМВР, материали от Районна прокуратура – [населено място] – постановление за привличане на обвиняем от 05.06.2026 г. по отношение на жалбоподателя, протоколи за разпити на свидетели, протокол за извършена химическа експертиза № 26/ТЛ-99 от 04.03.2026 г. от Медицински институт в МВР.
При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.
Разгледана по същество жалбата е неоснователна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.
Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.
Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от

ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.
С оглед приетите по делото Заповед № 513з- 3082/22.07.2025 г. /л. 23/ на директора на ОДМВР, както и Заповед № 8121к-5190/05.06.2025 г. на Главния секретар на МВР . /л.24,25 / , съдът прави извод, че обжалваният административен акт е издаден от валидно оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно - началник група в сектор „Пътна полиция“ –ОДМВР – А. Т. Г. . Следователно оспореният индивидуален администратривен акт е издаден от компетентен орган.
Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. Възражения в жалбата, относно компетентността на органа са неоснователни.
Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон. Несъстоятелни са твърденията в жалбата за допуснати неясноти. Административният орган се е позовал на издадения АУАН и резултатите на предоставената проба биологичен материал /слюнка от устната кухина/ на жалбоподателя.
Относно спазване на административнопроизводствените правила и материалноправната законосъобразност на оспорения акт:
Съгласно чл. 171 ал. 1 т. 1 б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;
В АУАН е посочено, че водачът виновно е нарушил разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП - управлява пътно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози.
В случая наличието на наркочни вещества първоначално е установена с техническо средство „Д. – Тест“ 5000 ARRC -0042 Проба 69, впоследствие и с приетото в настоящото производство писмено доказателство - протокол за извършена експертиза № 26/ТЛ-99 от 04.03.2026 г., изготвена от М. Г. и С. Д. – специалисти в областта на химията в Медицински институт в Министерство на вътрешните работи. Видно от заключението на извършеното изследване, в предоставените за изследване проби от кръв на Н. И. И. се установява наличие на амфетамин и метамфетамин.
Доказателства оборващи писмените доказателства за наличие на наркотични вещаства в кръвта на жалбоподателя не са представени. Не са направени и доказателствени искания от същия в хода на съдебното производство.
Материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е шофиране след употреба на наркотични вещества, като нарушението следва да бъде

констатирано със съставен акт за административно нарушение от компетентните длъжностни лица. В случая необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката е установена първоначално с техническо средство – дрегер, а впоследствие потвърдена с кръвна проба в специализирана химическа лаборатория – Медицински институт в МВР, т.е.по надлежния ред. Наведените в жалбата оплаквания, относно факта, че тестовете за установяване употреба на наркотични вещества са компрометирани се явяват изцяло неоснователни.
Констатациите в акта за установяване на административно нарушение не са оборени в настоящето производство и съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП актът има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.
Следователно са налице предпоставките за налагане на принудителна административна мярка. В оспорваната заповед е посочено, че временното отнемане е за периода до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от осемнадесет месеца.
Целта на Закона за движение по пътищата е регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения. ПАМ е приложена именно на водач на МПС, който е управлявал след употреба на наркотични вещества –амфетамин и метамфетамин. Органът е посочил правните основания и фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. В заповедта фактическата обстановка е описана и има препращане към обстоятелствата на акта за установяване на административно нарушение. Несъмнено е констатирано административно нарушение – управление на моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества , което е основание за прилагане на ПАМ от вида на оспорената. Неоснователни са оплакванията на оспорващия в тази насока.
Неоснователно е и оплакването в жалбата, че при налагане на принудителната мярка, административният орган не е съобразил смекчаващите вината обстоятелства като шофьорската история на жалбоподателя, липсата на имуществени вреди и отсъствието на произшествие. В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП административният орган действа при условията на обвързана компетентност и следователно при установяване на фактическите основания, визирани в хипотезата на правната норма, както е в настоящото производство, административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи принудителната административна мярка или не, а в условията на обвързана компетентност е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание. Принудителните административни мерки съобразно чл. 22 от ЗАНН се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от административни нарушения, но сами по себе си не са административно наказание. ПАМ се прилагат в изрично посочените случаи, от изрично регламентирани в закона административни органи и по точно определен ред. В случая са били налице всички изискуеми предпоставки за издаването на точно такава мярка, същата е издадена в съответствие с материалния закон.
С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.
С оглед изхода на делото, разноски се дължат на ответника, но такива не са заявени, поради което ъдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III отделение, 61 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. И. с постоянен адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] чрез адв.А. Д. със съдебен адрес – [населено място], [улица], Търговски комплекс „С. М.“, офис -14, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1204-000125/03.11.2025 г., издадена от А. Т. Г. – началник група в ОДМВР С., сектор „Пътна полиция“, с която на основание чл. 171, т.1 б.Б от ЗДвП по отношение на жалбоподателя И. е наложена ПАМ – временно отнемане на свидетелството за правление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: